

Kinossa esitetään elokuvia.

Työntekijä on peräisin 40-luvulta.

Veli-Matti Saarinen pyörittävät teatteria harrastuksenaan kymmeniä vuosia.

...ro toi lapsenlapsensa Eetu, Kaisla ja Kemppaisen ja Pinja Kuusisaaren vanhempiensa Onnelia ja Annelia.

Mona ja Anu käyvät usein Järvelän Kinossa.

Järvelän Kinoon pääsee leffaan lähelle

Järvelän Kino on 65 vuotta vienyt lähiseudun hämäläisiä niin Suomi-Filmin kuin Hobittien maisemiin.

Kello on puoli kaksi sunnuntai-iltapäivällä, kun ensimmäiset kävijät astuvat Järvelän Kinoon. **Reija Puro** Mäntsälästä on tuonut lapsenlapsensa katsomaan Onnelia ja Annelia.

Puro ajeli Kärkölään leffaan kolmatta kertaa. Matkaa kertyi 30 kilometriä.

"Tänne mä uskallan ajaa", mummo naurahtaa.

Liput saatuaan seurue menee saliin ja valitsee paikat eturivistä. Elokuvan alkuun on vielä puoli tuntia.

Veli-Matti Saarinen tietää kokemuksesta, mihin ihmiset yleensä istuvat: lapset eturiviin ja aikuiset taakse.

Saarinen on pyörittänyt Järvelän Kinoa kymmenen vuotta sisarensa **Maijan** kanssa. He ostivat elokuvateatteriyhtiön Hennalan perheeltä.

Saarisille kino päättyi sen seurauksena, että Maija pääsi teinityttönä pitämään kinon karkkikioskia.

"Tutustuin tähän ihastuttavaan perheeseen. He olivat elokuvafriikkejä ja niin olin pian minäkin, sillä luontaisetuna sain katsoa kaikki elokuvat", Maija kertoo.

Alunperinkin kino

Punatiilinen Järvelän Kino rakennettiin vuonna 1949 junaradan kupeeseen Kärkölään kuntakeskukseen Järvelään.

Kun teatteri siirtyi Saarisille, sen tekniikka oli vanhaa. Projektorissa pyöritettiin filmejä, ja filmikopion saaminen kesti noin pari kuukautta ensi-illasta.

Kunnes filmejä ei enää saanut.

Saaristen piti päättää, investoivatko he digitekniikkaan vai lopettavatko kokonaan. Investointi oli iso, noin viiden vuoden liikevaihdon suuruinen.

Suomen Elokuvasäätiö tuli vastaan ja maksoi investoinnista 70 prosenttia. Järvelän Kino siirtyi digiaikaan.

"Kuvan ja äänen laatu on nyt parempi. Aiemmin oli

yksi kaiutin valkokankaan takana, nyt on kymmenen kaiutinta eri puolilla salia", Veli-Matti vertaa.

Maaseututeatteri pystyy esittämään ensi-illat silloin, kun ne tulevat Suomeen. Esitettävien elokuvien määrä on lähes kaksinkertaistunut.

Omat popparit mukaan

Leffateatteri on Saarisen sisaruksille harrastus. He tekevät kaikki työt ohjelmistosuunnittelusta ja lipunmyynnistä talonmiehen tehtäviin, mutta ilman palkkaa.

Teatterissa on 102 paikkaa. Näytöksiä on yleensä kaksi sunnuntaisin, sillä sekä Maija että Veli-Matti ovat viikolla muissa töissä. Kesällä pidetään taukoa.

Liput lastenelokuvaan maksavat 7 ja muihin 8 euroa. Saliin voi ostaa kassalta limua tai karkkia ja napata ovensuusta viltin lämmikkeeksi. Jos vessahätä yllättää, täytyy mennä nurkan taakse huussiin.

Tällä kertaa teatterissa on ihan lämmin, vaikka ulkona paukkuu pakkanen. Vakiokävijät ovat tuoksusta päätelleen pahtaneet omat popcornit evääksi.

Eniten asiakkaina on keski-ikäisiä naisia ja lapsia. Ohjelmisto valikoituu sen mukaan: lastenelokuvia, draamaa, kotimaisia uutuuksia.

Mona ja **Anu Sipilä** tulivat elokuvaan Hollolasta.

"Tämä on tunnelmallinen paikka. Ystävänpäivänä meitä tulee kahdeksan ystävää katsomaan tänne Ainoat oikeat", kertoo äiti-Anu.

"Vuosi sitten oltiin katsomassa Rakkaus. Sali oli täynnä ja elokuva niin hiljainen, että henkäyskin kuului. Se oli koskettavaa. Sit meni juna!"

Junan kulkemisen voi joskus havaita jopa tärinänä salissa. Maija Saarinen vitsailee, että Järvelän Kinossa on ollut 4D jo kauan ennen Linnanmäkeä.

Anu Sipilästä on hienoa, että maalaiskylällä on oikea elokuvateatteri. "Kaikki tutut yritän raahata tänne."

RIITTA MUSTONEN